

tekle —, o tekle, kakor bi imele izpolniti prepad, ki je bil zazijal med njo in med Antonom te dni tako nepričakovano, tako nenadoma . . .

Nekaj hladnega se ji je nalahko dotaknilo čela. Bila je Cilina roka. Ljubeče ji je dvignila glavo: „Anica!“

Kalin je zafrfotal med oknom.

„Ali Anica! Ti mi delaš skrbi —, govori, povej . . .!“ In povedala je Cili vse, obrazložila vse, potožila vse . . . Pri vsaki besedi je čutila, kako ji je lože.

Cila jo je poslušala do konca. Ob koncu se je ženi zresnil obraz, in hladni, gladki njeni prsti so se oklenili njene desnice:

„Ubožica!“

Drugega ni rekla. Dve solzi sta ji priklili na trepalnice, zasvetili se ob luči, a se posušili takoj na to.

„In sedaj, Cila —, ali morem ali smem —?“

„Kako meniš —?“

„Ali me bodete silili, da —?“

Cila je uganila, kaj je hotela povedati. Umela je, videla je vse.

In kaj ji je odgovorila na to?

Moj Bog — nekaj, česar je ona pričakovala najmanj:

„Prijazna mu bodi, več ne!“

In to je izpregovorila povsem hladno in mirno. Niti mišica ji ni ganila na obrazu. Ona jo je gledala vprašaje in začudeno. Ta izraz, ta mirna resnost jo je hotela umoriti. Prijazna! Antonu?

„Prijazna?“

„Da, več ne!“

Bilo ji je, kakor da bi jo kdo polival z mrzlo vodo — —. (Dalje.)

Čudna senca.

Sen se zgrinja mi nad glavo . . .
Nekdo trka na srce. — —
Ti si, moja sreča — pozna?
Kaj še nisi črtala
iz spominske svoje knjige
mojega imena, kaj?!
Ko te vidi, ko te čuti,
moja duša trepeti,
kot otrok pred lastno
senco.
Ne vznemirjaj je nikar!

Še nekje tam v srčnem kotu
prvi spi moj „srečni“ dan;
včasih . . . včasih le se
vzdrami
kot bolnik iz težkih sanj . . .
Mar se več ga ne
spominjaš?
Kakor vesna v željni gaj,
v hrepeneče moje prsi
dahnila si drag pozdrav.
Ti si pila moje želje,
tvoje upe pil sem jaz;
in oba sva strastno pila
le na moje lepše dni . . .
V radosti so preopojni

roke se mi dvigale,
strinjale so se nad tabo
v dolg, ljubezni poln
objem;
zbirale so se mi ustne
v tiho koprneč poljub . . .
Kaj sem hotel okleniti,
kam pritisniti poljub . . .?
Siloma si mi zbežala;
jaz sem hitel za teboj,
kot da si mi vzela pamet . . .

Slušaj v logu dih vetrov:
vanj sem shranil mnogo
klicev,
mnogo vzdihov za teboj . . .
Vprašaj tiste nove steze
do podgorske hišice,
vprašaj, kdo jih je
napravil,
v kakšnem času, in
zakaj! . . .
Beri, beri, na teh licih
s črkami je živimi
romarski moj pot do tebe
ves popisan, ves zvesto . . .

Na nobeni božji poti
toliko ni romarjev,

toliko ni src ihtečih,
kakor sem jih videl tam . . .
In med njimi ti si stala
nema . . . hladna kakor kip:
poslušala gorke prošnje,
a umela nisi src:
Bolnim srcem, a bogatim,
ponudila si zlata;
v zdrava srca, a uborna,
lekov grenkih sipala;
mnogim prsi okrasila
z vrtnico si trnjevo . . .

Jaz izmučen, truden, žejen
sklonil sem se pred teboj:
„Daj, pomiri silno žejo!“
Ti si se nasmihala . . .
Oj ti smehi, brez tolažbe,
brez hladila, brez moči!

V burnih prsijah je plamtela
davna . . . davna iskrica
in kipela mi do usten,
z njih vzkipele kakor
vzklik:

„Inquietum cor est meum“¹
¹ Nemirno je moje srce,
dokler . . . (ne počiva v
Bogu).

donec in . . .“ A isti čas
razdivjani so valovi
zadrveli mi na breg
iz spomina ozke struge
zadnji biser — misel Nanj.
Žejna duša je prosila,
kot samarijanska hči:
„Domine, da mihi aquam!“¹
In oblak je hipoma
legel mi na vroče čelo
kakor težek . . . bridek
kes . . .

Iz oblaka v žejno dušo
kapljice so kapale . . .
A hladilnih takih hipov
ti nikoli ne rosiš.
Pa še praviš, da si sreča:
Ti si senca brez hladu!
Vendar! jaz ti laž
odpuščam;
a odpreti ti ne smem:
Moja deca — moje misli
sanjajo prelahen sen . . .
Kakšen spet nemir bi
vzrastel,
In ponoči! . . .

Ne! Ne! Ne! . . .

¹ Gospod, daj mi vode!

Silvin Sardenko.